

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 240.215 van 18 december 2017  
in de zaak A. 215.664/IX-8624**

In zake: XXXX  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Paul Cooreman  
kantoor houdend te 9240 Zele  
Kouterstraat 76  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT HASSELT  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Wouter Moonen en Koen Geelen  
kantoor houdend te 3500 Hasselt  
Gouverneur Roppesingel 131  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 14 april 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de raad van bestuur van de Universiteit Hasselt van 10 februari 2015 waarbij de aan XXXX opgelegde tuchtsanctie behouden blijft.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2017.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Paul Cooreman, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Wouter Moonen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verzoeker is voltijds hoofddocent aan de Universiteit Hasselt.

Met een aangetekend schrijven van 3 juli 2014 licht de rector van de Universiteit Hasselt verzoeker in dat een tuchtonderzoek wordt opgestart. De mogelijke tuchtfeiten betreffen onder andere het niet tijdig beschikbaar stellen van examenvragen of doorsturen van punten, ongewettigde afwezigheden en het verzuimen om een onderzoeksrapport in te dienen.

Op 30 september 2014 stelt de tuchtcommissie voor om aan verzoeker de tuchtmaatregel op te leggen van een schorsing van het dienstver-

band voor een periode van zeven maanden met een gedeeltelijke inhouding van het salaris ten belope van 20%.

Op 14 oktober 2014 beslist de raad van bestuur om de voorgestelde tuchtsanctie over te nemen en als beslissing te bevestigen; hij maakt zich de motieven van de tuchtcommissie eigen.

Met een aangetekend schrijven van 3 november 2014 tekent verzoeker beroep aan bij het college van decanen, optredend als beroepscommissie. Dit beroep heeft schorsende werking.

Op 28 januari 2015 beslist de beroepscommissie dat het beroep van verzoeker ontvankelijk is maar ongegrond.

Op 10 februari 2015 beslist de raad van bestuur:

- “1. dat akte genomen wordt van de beslissing van het college van Decanen van 28 januari 2015
2. dat [h]ij zich de motieven van deze beslissing eigen maakt;
3. dat ingevolge de verwerping van het interne beroep van [X.], de tuchtsanctie hem opgelegd in de bestreden beslissing van de Raad van Bestuur van 14 oktober 2014 behouden blijft; dat deze tuchtsanctie bestaat in een gehele schorsing van het dienstverband voor een periode van 7 maanden in te gaan op de dag van de mededeling aan [X.] van de beslissing van de Raad van Bestuur van 14 oktober 2014 met een inhouding van het salaris ten belope van 20 %.”

Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. Ontvankelijkheid van het beroep*

4. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat het beroep laattijdig is. Nadat zij in het auditoraatsverslag kon lezen dat deze exceptie feitelijke grondslag mist, komt zij er niet meer op terug in haar laatste memorie. De Raad begrijpt uit die proceshouding dat zij niet langer aandringt en de

vaststellingen van het auditoraat – terecht – niet tegensprekt. Het beroep is tijdig.

## *V. Onderzoek van de middelen*

### *A. Eerste middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

5. Het eerste middel luidt “onbevoegdheid omwille van medische redenen”.

Verzoeker zet uiteen dat de tuchtcommissie en de raad van bestuur onbevoegd zijn om de feiten te beoordelen aangezien deze zijn ingegeven door een toestand van ziekte. Tuchtoverheden zijn verplicht rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

De tuchtcommissie en de raad van bestuur trekken de aard of gegrondheid van de medische aandoeningen van verzoeker in twijfel. Dit is volgens verzoeker inconsistent met de talrijke medische attesten in het dossier, waarvan de inhoud niet is betwist, met het oordeel van de bedrijfsarts die aangeeft dat er een medische reden is die een invloed heeft op het functioneren van verzoeker en zelfs een langdurige afwezigheid noodzaakt en met het gegeven dat op geen enkel moment een controle of een verzoek tot controle vanuit een controle-instantie heeft plaatsgevonden.

De beoordeling van de gegrondheid van de ziekte is niet de taak van een tuchtorgaan. Medische gegevens zijn strafrechtelijk en tuchtrechtelijk beschermd. Enkel een arts of een medisch bevoegd orgaan is in staat hierover te oordelen of een advies te geven. Op enige vraag van de tuchtcommissie en de raad van bestuur ter verduidelijking van de ziekte-toestand van de betrokkene kan bijgevolg niet worden ingegaan. Het medisch beroepsgeheim, opgenomen in arti-

kel 458 van het Strafwetboek en in artikel 55 van de code van de geneeskundige plichtenleer, belet de behandelende geneesheer uitspraken te doen over de ziekte van zijn patiënt.

Het medisch getuigschrift uitgereikt door de behandelende geneesheer valt eveneens onder het medisch beroepsgeheim zodat het niet staat aan de behandelende geneesheer om in te gaan op de ziekte van betrokkene. De toestemming van betrokkene om deze informatie mee te delen, ontslaat de behandelende geneesheer niet van zijn beroepsgeheim.

De tuchtrechtelijke overheid dient bijgevolg de verklaringen in het medisch getuigschrift te respecteren. Het valt alleszins niet toe aan de tucht-overheid om zelf, zonder de geijkte procedures te volgen – procedure voor valsheid, procedure bij de Orde van Geneesheren – de inhoud van het medisch getuigschrift naast zich neer te leggen.

De beoordeling door de beroepscommissie, daarin gevolgd door de raad van bestuur, houdt als dusdanig een ongerechtvaardigd ingrijpen in in het privéleven van verzoeker, aangezien hij verplicht zou worden om medische gegevens vrij te geven.

### *Beoordeling*

6. Zo het middel betrekking heeft op de onbevoegdheid van de tuchtoverheid, werpt de verwerende partij terecht op dat het niet ontvankelijk is. Verzoeker voert geen rechtsregel aan die een tuchtoverheid ‘onbevoegd’ maakt om een tuchtprocedure in te stellen of tot een einde te brengen wanneer een personeelslid de tuchtvervolgung pareert met medische getuigschriften.

7. De verwerende partij heeft het middel ook zo willen lezen dat verzoeker beoogt aan te voeren dat zijn ziekte-toestand ertoe leidt dat feiten hem niet verwijtbaar zijn en bij gebrek aan schuld geen tuchtfeiten kunnen zijn. De

tuchtorganen hebben verzoekers voor hen reeds gevoerde verweer wegens “onbevoegdheid omwille van medische redenen” immers ook zo opgevat, zodat de Raad het middel evenzeer vanuit die invalshoek onderzoekt.

Ook zo begrepen, kan het middel evenwel niet slagen.

Indien een verzoeker zich beroept op een schulditsluitingsgrond, zoals ziekte, dan berust op hem een aanvoeringslast, die inhoudt dat hij op een geloofwaardige wijze deze grond moet inroepen.

Verzoeker heeft bij de tuchtoverheid weliswaar verschillende medische attesten neergelegd. Die attesten heeft de tuchtoverheid bij haar beoordeling betrokken.

Zo, bijvoorbeeld, oordeelt de tuchtcommissie met betrekking tot het laattijdig ingeven van examenresultaten “dat zelfs buiten zijn ziekte nog steeds de periode van 10 juni - 16 juni en 24-27 juni beschikbaar was om de resultaten te onderzoeken en mee te delen”. Zij wijst erop dat de onaangekondigde afwezigheden van verzoeker “een rode draad” vormen en overweegt “dat [verzoeker] van zijn eigen medische toestand kan inschatten of hij de faculteit moet informeren over zijn toestand zodat het mogelijk wordt om andere schikkingen te treffen”. Zij verwijt verzoeker dus niet ziek te zijn geweest, noch betwist zij de regelmatigheid van het medisch attest, maar zij verwijt verzoeker wél dat hij “de universiteit hiervan niet heeft verwittigd en hij geen regelingen getroffen heeft”.

Zo ook, wat het niet tijdig beschikbaar stellen van examenvragen betreft voor het inhaalexamen op 18 juni 2014, stelt de tuchtoverheid vast dat de periode van inlevering van deze examenvragen “valt buiten een ziekteperiode” van verzoeker.

Over de onbereikbaarheid van verzoeker tijdens de eerste week van maart 2014 en tijdens de eerste helft van juni 2014 verwerpt de tuchtoverheid

opnieuw niet de medische toestand van verzoeker, maar verwijt zij hem andermaal gebrekkige communicatie “zelfs indien hij getroffen wordt door een medische ongeschiktheid”.

De bewering van verzoeker dat de verwerende partij voor die welbepaalde feiten de tuchtbeslissing oplegt door zijn medische attesten in twijfel te trekken, mist dan ook feitelijke grond.

Voor de afwezigheden van september-december 2013, van januari-februari 2014, in april en juni 2014, stelt de tuchtoverheid deels vast dat voor sommige data géén attesten zijn voorgelegd – en zelfs “geen berichten van afwezigheden net zo min als wettigende stukken van afwezigheid” – en verwerpt de tuchtoverheid medische attesten die “post-factum zijn opgemaakt” of “niet gedateerd” zijn en één dat zelfs “opgemaakt is nadat de tuchtprocedure [...] gestart is”. Verzoeker voert geen argumenten aan om die feitelijke vaststellingen te weerspreken noch argumenten die weerleggen dat in laatstgenoemde gevallen de attesten terecht verworpen mogen worden.

Met betrekking tot het verloren doen gaan van examenkopijen oordeelt de tuchtoverheid dat het medisch attest deze handelwijze niet rechtvaardigt omdat een arbeidsongeschiktheid “geen verklaring [biedt] waarom niet de volledige examenkopijen kunnen terugbezorgd worden”. Verzoeker weerspreekt deze opvatting niet.

Bij de algemene beoordeling van de feiten overweegt de tuchtoverheid dat de voorgelegde medische attesten “sporadische medische attesten” zijn, “vaag van inhoud” en “niet van aard om een precieze medische verklaring te geven voor het beweerd permanent ziektebeeld” van verzoeker. Bij gebrek aan een “precies medisch document”, “kan de tuchtcommissie de aangehaalde medische toestand niet aanvaarden als een voldoende en alomvattende [r]echtvaardiging voor de weerhouden [*begrijp*: de in aanmerking genomen] tuchtfeiten”. De tuchtcommissie merkt op dat als er een alomvattende medische

verklaring zou zijn voor verzoekers gedrag, het voor verzoeker “toch mogelijk [moet] zijn om daaromtrent een duidelijker medisch document voor te leggen”. De tuchtcommissie verwierpt daarom de notie dat zij “niet bevoegd zou zijn omwille van medische redenen”.

Die laatste, onverbloemde uitnodiging aan verzoeker om een meer precies en acceptabel getuigschrift te produceren met betrekking tot zijn medische toestand is door hem overigens niet opgevolgd in zijn latere administratieve beroepsgang bij de beroepscommissie en de raad van bestuur, die de overwegingen van de tuchtcommissie – zowel met betrekking tot het sporadisch en vaag karakter van de neergelegde medische attesten als het ontbreken van geldige attesten voor bepaalde periodes – zijn bijgevallen. De beroepscommissie oordeelt inzonderheid dat de beschikbare attesten niet aantonen wat verzoeker eruit wil afleiden, namelijk dat hij “lijdt aan een ‘toestand van ziekte’ die ‘de feiten ingeven’”. De beroepscommissie meent dat de beschikbare documenten integendeel ervan blijk geven dat verzoeker “het inzicht heeft om de Universiteit als instelling op de hoogte te brengen van zijn ziektebeeld, zodat de universiteit hiermee rekening [kan] houden bij het organiseren van haar taken”.

Indien verzoeker zich in deze beoordeling van de tuchtoverheid niet kan vinden, ligt het op zijn weg om met de nodige precisie aan te geven waarom deze beoordeling geen stand kan houden. Elementen daartoe verschaft hij ook in de huidige annulatieprocedure niet.

8. Ten onrechte roept verzoeker artikel 55 van de code van de geneeskundige plichtenleer en artikel 458 van het Strafwetboek in. Voormelde bepalingen begrenzen de mogelijkheid voor de geneesheer om medische informatie mede te delen aan derden, zoals de tuchtoverheid. Niets belet echter dat verzoeker zelf documenten kan bijbrengen omtrent zijn eigen medische toestand, hetgeen hij *in casu* ook heeft gedaan. In dat geval spelen de regels met betrekking tot het medisch beroepsgeheim niet.

9. Het middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

*B. Tweede middel*

*Uiteenzetting van het middel*

10. Het tweede middel is geput uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (EVRM):

“Door de medische getuigschriften naast zich neer te leggen en de inhoud ervan te ontkennen zonder dit op wettelijke gronden te kunnen doen, wordt niet alleen de bewijskracht van de attesten geschonden, doch wordt eveneens art. 8 EVRM geschonden aangezien dit een inmenging betekent in het privé leven en met name de gezondheid van verzoeker.

Dat deze wil tot inmenging aanwezig is blijkt ook uit de motivatie die in de beslissing van het College van Decanen van [28] januari 2015 wordt weerhouden waarbij op een onterechte manier wordt gepeild naar medische elementen i.v.m. de gezondheidstoestand van verzoeker. Het is manifest in strijd met art. 8 EVRM verzoeker te verplichten inhoudelijke uitleg te verschaffen over zijn ziekte-toestand, terwijl het medisch attest duidelijk is en de medische situatie werd bevestigd door de bedrijfsarts. Het stond de administratieve overheid vrij om daarover bijkomend onderzoek te vragen of voor te stellen. Het feit dat geen bijkomend onderzoek werd gevraagd of voorgesteld, wijst erop dat hetzij de medische attesten op zich reeds voldoende waren, hetzij hun standpunt i.v.m. een te nemen sanctie reeds was genomen vooraleer de procedure werd ingezet.”

*Beoordeling*

11. De tucht-overheid heeft enkel inzage genomen van stukken die verzoeker zelf heeft voorgelegd, zodat in die mate bezwaarlijk sprake kan zijn van enige inmenging in het privéleven van verzoeker.

Bij de bespreking van het eerste middel is voorts reeds vastgesteld dat verzoeker beweert, maar niet aantoonde dat de tucht-overheid de inhoud of draagwijdte van de aan haar voorgelegde medische attesten miskent. Eveneens is vastgesteld dat voor zover attesten door de tucht-overheid worden verworpen, bijvoorbeeld omdat ze laattijdig zijn opgesteld, verzoeker in gebreke blijft om aan

te tonen dat die verwerping op ondeugdelijke motieven steunt. De tuchtoverheid heeft geenszins aangenomen dat de attesten “duidelijk” zijn en “op zich reeds voldoende”, maar integendeel uitvoerig uitgelegd waarom ze volgens haar “vaag” zijn en net nietszeggend, althans om te dienen als schulduitsluitingsgrond; verzoeker slaagt er niet in die beoordeling te ontkrachten.

12. Het middel vertrekt aldus van een verkeerd, minstens onbewezen feitelijk uitgangspunt. Het wordt verworpen.

### *C. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

13.1. Het derde middel luidt “schending van de rechten van de verdediging (art. 6 par. 1 EVRM)”.

Uit de toelichting van het middel blijkt onmiskenbaar dat verzoeker argumenteert dat artikel 6 EVRM van toepassing is in tuchtaangelegenheden en dat de tuchtorganen niet de waarborgen bieden die dit artikel 6 EVRM inhoudt en dit ingevolge de samenstelling van het college van decanen als beroepscommissie, de samenstelling van de raad van bestuur, de afhankelijkheid van het college van decanen van hun hogere academische overheden en het gebrek aan “objectieve onpartijdigheid” door de organieke vermenging van functies.

13.2. Nadat in de memorie van antwoord aan verzoeker is tegengeworpen dat artikel 6 EVRM niet geldt voor de eigenlijke tuchtprocedure, herneemt hij in de memorie van wederantwoord bijna woordelijk de initiële toelichting bij het middel, zonder te repliceren op de verwerende partij. In de laatste memorie blijft het middel onbesproken.

### *Beoordeling*

14. Tussen partijen wordt niet betwist dat het tot de huidige zaak leidend tuchtgeschil onder het toepassingsgebied valt van artikel 6, lid 1, EVRM.

15. Voor zover verzoeker de tuchtorganen van de verwerende partij zou beschouwen als een “rechterlijke instantie” herinnert de Raad van State eraan dat de door artikel 6, lid 1, EVRM voorziene waarborgen inzake een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige “rechterlijke instantie” niet kunnen worden betrokken op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur.

Uit het oogpunt van de vereisten die gesteld zijn door artikel 6 EVRM volstaat het dat een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die aan de bij artikel 6, lid 1, EVRM gestelde vereisten voldoet.

16. In zoverre het middel van een andere rechtsopvatting uitgaat, faalt het naar recht.

Aangenomen wordt overigens dat de Raad van State aan de bedoelde vereisten voldoet.

Het middel wordt verworpen.

### *D. Vierde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

17. Ook het vierde middel luidt “schending van de rechten van de verdediging (art. 6 §1 EVRM)”.

Verzoeker ziet deze schending ditmaal in de “deelname van de advocaat aan de beraadslagingen”, waarmee hem de beraadslagingen door de tuchtorganen voor ogen staan:

“Het blijkt dat bij de behandeling van het dossier door de Raad van Bestuur op 14.10.2014 alsook bij de behandeling door het College van Decanen van het beroepsdossier, en bij de uiteindelijke vergadering van de Raad van Bestuur van 10.02.2015, waarin de bestreden beslissing werd genomen, [de] raadsman van de universiteit, werd toegelaten tot de vergadering, terwijl verzoeker niet werd uitgenodigd en evenmin zijn raadsman.”

Door zo te handelen, aldus verzoeker, miskent de verwerende partij het recht op tegenspraak. De verwerende partij toont niet aan dat haar advocaat, die aanwezig was bij de besprekingen, niet is tussengekomen of geen enkel element heeft voorgebracht in het voordeel van het standpunt van de Universiteit Hasselt.

Bijkomend, aldus verzoeker, vereisen de rechten van verdediging “dat wie moet beslissen over een tuchtstraf, volstrekt op de hoogte moet zijn van alle gegevens die hierbij in aanmerking moeten worden genomen, en meer bepaald alle verhoren van de betrokkene moet hebben bijgewoond”.

### *Beoordeling*

18. De Raad van State herhaalt dat de door artikel 6, lid 1, EVRM geboden waarborgen inzake een eerlijk proces niet kunnen worden betrokken op de procedure voor een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur.

Voor zover het middel uitgaat van het tegendeel, faalt het naar recht.

19. Voorts voert verzoeker geen andere bepaling of beginsel aan ten gevolge waarvan de wettigheid van de tuchtmaatregel aangetast zou zijn door

het feit dat de tuchtoverheid zich laat leiden door juridisch advies en daarvoor de bijstand inroept van een raadsman. De rechten van verdediging, begrepen dan als algemeen beginsel in tuchtzaken, gaan niet zo ver om te eisen dat deze bijstand aan het wederwoord van het personeelslid te onderwerpen is.

Zoals verzoeker in het auditoraatsverslag reeds mocht lezen:

“De aanwezigheid van een raadsman die een tuchtoverheid bijstaat om een zaak procedureel in goede banen te leiden is niet ongebruikelijk. Zowel in de beslissing van de raad van bestuur als in de beslissing van de beroepscommissie is de rol van de raadsman uiteengezet. Verzoeker voert geen element aan waaruit zou blijken dat de aanwezige raadsman enig belang zou hebben om de zaak in de ene dan wel in de andere richting te sturen. Integendeel, een raadsman die als deskundige optreedt heeft er belang bij dat de uiteindelijk genomen beslissing, indien ze wordt aangevochten voor de Raad van State, niet behept is met onregelmatigheden en stand houdt. In principe vormt zijn aanwezigheid voor verzoeker dan ook eerder een bijkomende waarborg.”

Verzoeker heeft dit in zijn laatste memorie niet tegengesproken. Ook de Raad ziet daartoe geen reden.

20. Verzoeker laat de Raad geheel in het ongewisse omtrent welke leden van welk orgaan hij zou verwijten tot de bestreden beslissing te hebben bijgedragen zonder “op de hoogte [te] zijn van alle gegevens die hierbij in aanmerking moeten worden genomen, en meer bepaald alle verhoren van de betrokkene [te] hebben bijgewoond”. In die mate is het middel niet ontvankelijk.

21. Het middel wordt verworpen.

#### *E. Vijfde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

22. Het vijfde middel luidt: “schending eer en goede naam, schending persoonlijke levenssfeer, miskening toekomst carrière door ruime commu-

nicatie binnen de faculteit [...] en schending van art. 6 § 2 EVRM, nl. het vermoeden van onschuld.”

Verzoeker zet uiteen dat op 27 oktober 2014 vanuit de academische overheid een e-mail is verstuurd naar alle leden van de betrokken faculteit over de tuchtbeslissing van 14 oktober 2014. Verzoeker was op dat tijdstip op ziekteverlof. Verzoeker noemt deze communicatie ongepast en buitenmatig en acht ze in strijd met het vermoeden van onschuld gewaarborgd door artikel 6, lid 2, EVRM evenals een schending van de eer, goede naam en persoonlijke levenssfeer. Verzoeker wijst erop dat op het ogenblik van de communicatie de beroepstermijn nog liep.

### *Beoordeling*

23. Voor zover verzoeker de schending van zijn goede naam en eer inroept, strekt het middel ertoe dat de Raad van State uitspraak moet doen over subjectieve burgerlijke rechten, hetgeen tot de uitsluitende rechtsmacht behoort van de justitiële rechter.

In die mate is het middel niet ontvankelijk.

24. Artikel 6, lid 2, EVRM ziet op eenieder “die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd”. Het is niet van toepassing op de voorliggende tuchtprocedure, die geen betrekking heeft op tenlasteleggingen die strafbare feiten zijn in de zin van deze verdragsbepaling en die dus geen procedure met een inherent strafrechtelijk karakter betreft in de zin van voormeld artikel.

Voor zover het middel uitgaat van een tegenovergestelde opvatting, faalt het naar recht.

25. Overigens verduidelijkt verzoeker niet hoe een communicatie die is uitgegaan van de rector tot gevolg heeft de wettigheid aan te tasten van

beslissingen van de tuchtorganen, waarvan die rector geen deel uitmaakt – in het bijzonder hoe die communicatie tot gevolg heeft gehad dat de bewijslast die op grond van het tuchtrechtelijk vermoeden van onschuld op de overheid rust, wederrechtelijk zou zijn omgekeerd.

Dat die communicatie door de rector reeds is gebeurd terwijl de termijn voor het administratief beroep nog liep en de tuchtsanctie nog niet definitief was, toont evenmin aan dat de tuchtbeslissing zelf met een onwettigheid is behept, bijvoorbeeld omdat het de tuchtorganen die nog moesten oordelen over het administratief beroep onheus zou hebben beïnvloed.

26. Het middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

#### *F. Zesde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

27. In een zesde middel voert verzoeker de schending aan van “het recht op intern beroep”.

Hij benadrukt nogmaals dat de communicatie over de tuchtbeslissing van 14 oktober 2014 is geschied terwijl de beroepstermijn van tien kalenderdagen nog liep. De communicatie miskent verzoekers recht om op een dienstige wijze gebruik te maken van het intern beroep aangezien derden reeds werd medegedeeld dat er effectief een tuchtsanctie werd opgelegd. Het tuchtreglement bepaalt niet dat de sanctie uitvoerbaar is bij voorraad. Er is schending van de artikelen 31 en 33 van het tuchtreglement maar eveneens van artikel 6, lid, 2, EVRM daar er geen effectief recht op intern beroep is.

### *Beoordeling*

28. Verzoeker heeft tijdig beroep ingesteld en de beroepsorganen hebben van dit beroep kennis genomen en erop geantwoord.

Het middel mist in zoverre feitelijke grondslag.

29. Volgens verzoeker was dit beroep niet “effectief”. Vastgesteld moet echter worden dat de bekritiseerde communicatie is gericht aan de leden van verzoekers faculteit en niet aan enig lid van de beroepscommissie, dat de beroepscommissie alle door verzoeker voorgelegde grieven heeft onderzocht en dat zij is overgegaan tot een herbeoordeling van de zaak. Er valt niet in te zien hoe – en verzoeker legt ter zake ook niets uit – de communicatie van de rector op 27 oktober 2014 zijn recht op een effectief intern beroep heeft gefnuikt.

In zoverre is het middel ongegrond.

30. Het middel wordt verworpen.

### *G. Zevende middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

31. Het zevende middel luidt “schending van de rechten van de verdediging en art. 6 § 1 EVRM in het bijzonder” en wordt in het inleidend verzoekschrift toegelicht als volgt:

“A. Verzoeker dient vast te stellen dat sedert 28 oktober 2014 zijn UHas-selt-email werd afgesloten zodat nogmaals de rechten van verdediging werden geschonden omdat hij in de onmogelijkheid is om nog verzonden en ontvangen mails te traceren. Daardoor wordt ook zijn academische toekomst gefnuikt omdat hij geen enkele mogelijkheid meer heeft om contacten te houden en bvb. te reageren op personen die met hem wensen contact op te nemen.

B. De tuchtcommissie heeft reeds een standpunt ingenomen vooraleer verzoeker of zijn raadsman kon worden gehoord zodat er duidelijk vooringenomenheid was op het ogenblik van het formuleren van het advies. Deze stellingname en de manier waarop de verdere procedure is verlopen, bevestigt het gebrek aan onafhankelijkheid van de tuchtinstantie en houdt bijgevolg een schending van art. 6 § 1 EVRM en de rechten van de verdediging van verzoeker.”

### *Beoordeling*

32. Dat verzoeker vergeefs het beweerde gebrek aan onafhankelijkheid van de tuchtorganen in verband brengt met artikel 6, lid 1, EVRM is hiervóór reeds toegelicht.

33. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 22 december 2014 het nodige heeft gedaan zodat verzoeker terug toegang kon krijgen tot zijn e-mailaccount. Tevens werd verzoeker een bijkomende termijn gegeven om desgevallend zijn verweer aan te passen en werd een nieuwe hoorzitting vastgesteld, mogelijkheden die verzoeker overigens niet heeft benut.

Elke verduidelijking ontbreekt hoe, in die omstandigheden, het tijdelijk ontoegankelijk zijn van de e-mailaccount met zich meebrengt dat verzoeker zijn verweer niet heeft kunnen voeren en zijn rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

34. Op een verzoeker, die beweert dat een tuchtoverheid vooringenomen is, rust een stelplicht. De beknopte en vage beweringen van verzoeker komen nog niet in de buurt van enige concretisering van het middel. Daar komt nog bij dat verzoeker, ondanks de verschillende hypothesen uitgewerkt door de verwerende partij in de memorie van antwoord waarop de vermeende vooringenomenheid zou kunnen slaan, in zijn memorie van wederantwoord op geen enkele wijze reageert op de omstandige toelichting die de verwerende partij geeft. Het middel is, wat de vooringenomenheid betreft, niet ontvankelijk.

35. Het middel faalt.

## *H. Achtste middel*

### *Uiteenzetting van het middel*

36. In het achtste middel voert verzoeker de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

De toelichting van het middel luidt:

#### *“A. Niet afdoend karakter van de motivering*

In de motivering van de beslissing kan niet worden gelezen, noch worden begrepen welke feiten precies hebben aanleiding gegeven tot een tuchtsanctie, en waarin dan precies de elementen gelegen waren die aanleiding geven tot het rechtvaardigen van een tuchtsanctie. In het tuchtdossier zijn een veelheid aan elementen vermeld zodat het niet duidelijk is welke feiten weerhouden worden, en aanleiding geven tot welke sanctie. Bijkomend kan uit het verslag van de Raad van Bestuur van 14 oktober 2014 geenszins worden afgeleid over welke feiten de leden van de Raad zich hebben gebogen, welke ze hebben aangehouden en waarom ze tot de uiteindelijke strafmaat komen. De onduidelijkheid, vaagheid en algemeenheid van de motivering leidt ertoe dat de motivering als onbestaande moet worden beschouwd. Dit tast de wettigheid van de genomen beslissing aan.

#### *B. Disproportionaliteit van de strafmaat*

Gelet op de totale afwezigheid van verantwoording van welke feiten tot een sanctie aanleiding geven, en zonder verantwoording voor de gekozen strafmaat is de strafmaat ook disproportioneel. Zelfs bij de beoordeling van de strafmaat wordt geen rekening gehouden met de ziekte-toestand van appellant.”

### *Beoordeling*

37. Verzoeker mag in de bestreden beslissing lezen dat de raad van bestuur akte neemt van de beslissing van de beroepscommissie van 28 januari 2015 en “zich de motieven van deze beslissing eigen maakt”. De bestreden beslissing, de beslissing van de beroepscommissie van 28 januari 2015 en de beslissing van de raad van bestuur van 14 oktober 2014 alsook het voorstel van de tuchtcommissie zijn verzoeker op 13 februari 2015 bij gerechtsdeurwaardersexploot betekend.

In de voormelde beslissing van de beroepscommissie – waarin de thans aangevoerde grief ten andere ook reeds is beantwoord – wordt verwezen naar het voorstel van de tuchtcommissie, waarin het onderzoek van de feiten tien pagina's omvat en er vervolgens wordt overgegaan tot de beoordeling van de feiten en hun zwaarte alsook van de strafmaat.

Verzoeker kan niet ernstig beweren dat hij uit die documenten niet heeft kunnen afleiden welke de negen in aanmerking genomen tuchtfeiten zijn. Hij heeft dan ook geen belang om te eisen dat die feiten nog een keer in de finale beslissing uitdrukkelijk worden hernomen; aangenomen wordt dat hiervoor een verwijzing naar en aansluiting bij de voorgaande, hem bekende beslissingen, mochten volstaan.

38. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft de verwerende partij de weerslag van de gezondheidstoestand van verzoeker op de feiten onderzocht en haar beoordeling ervan onder woorden gebracht.

Aldus vergist verzoeker zich, als hij in zijn laatste memorie volhardt dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met zijn medische ziekte-toestand. De raad van bestuur heeft hierover immers onder de hoofding '[o]mtrent de beweerde disproportionaliteit van de strafmaat' geoordeeld "dat de verdediging die daaromtrent gevoerd werd uiterst vaag was, dat er in geen enkel opzicht is aangegeven waarin deze medische redenen concreet zouden bestaan en dat er al helemaal geen concrete medische attesten zijn bijgebracht die een dergelijk ziektebeeld op een voldoende manier zouden documenteren". De raad van bestuur besluit "dat er geen of onvoldoende gegevens voorhanden zijn om dergelijk medisch ziektebeeld als medisch te aanvaarden [...] en bevestigt het oordeel dat van een academicus mag verwacht worden dat hij oog heeft voor de werking van de universiteit en de faculteit". Verzoeker mag het hiermee oneens zijn, maar de ondeugdelijkheid van die motieven heeft hij niet aangetoond.

Voorts wordt met betrekking tot de zwaarte van de tuchtstraf het volgende gesteld:

“Omtrent de strafmaat houdt de tuchtcommissie rekening met volgende elementen:

- De bestraffing moet in verhouding zijn tot de ernst van de feiten en de gevolgen ervan. Onder punt 8 heeft de Tuchtcommissie er reeds op gewezen dat de feiten een ernstige sanctie noodzakelijk maken.
- De schriftelijke berisping is een te lichte sanctie voor de vastgestelde feiten. Onder punt 8 is immers reeds aangegeven dat [X.] herhaaldelijk schriftelijk gewaarschuwd is door de rector en de decaan.
- De commissie ervaart het ontslag als een te zware sanctie.
- De commissie beschouwt de sanctie van de terugzetting in graad niet als een gepaste sanctie in relatie tot de feiten. Deze sanctie heeft enkel waarde als sanctie en houdt – naar het inzicht van de commissie – op zich te weinig verband met de aard van de feiten. Als [X.] teruggezet zou worden, zou hij van hoofddocent teruggezet worden naar docent. Maar ook van een docent wordt verwacht dat hij niet de handelingen stelt die thans aan [X.] verweten worden.
- De schorsing is naar het inzicht van de tuchtcommissie de meest geschikte sanctie. Een schorsing maakt de sanctie duidelijk, maar de tuchtcommissie hoopt ook dat een schorsing enig soelaas aan de feiten kan bieden. De feiten lijken immers te bestaan in een attitudeprobleem bij [X.]. Een schorsing laat aan de academicus toe om enige afstand te nemen van het universiteitsleven en op een duurzame wijze dit attitudeprobleem te verhelpen. Daarom is het ook aangewezen om voor een volledige schorsing en niet voor een gedeeltelijke schorsing te kiezen.
- Wat de duurtijd van de schorsing betreft, wil de commissie rekening houden met twee bekommernissen. Enerzijds moet de duurtijd in verhouding staan tot de zwaarte van de feiten. De feiten worden als bijzonder ernstig beschouwd zodat een lange schorsing verantwoord is. Anderzijds wil de tuchtcommissie aan [X.] een kans geven om in de voorbereiding van het academiejaar 2015-2016 nog een rol te spelen, zodat zijn terugkeer op het einde van het academiejaar 2014-2015 mogelijk moet zijn. De Commissie meent omwille van die twee redenen dat een tuchtschorsing van 7 maanden aangepast is, in te gaan de dag nadat de Raad van Bestuur beslist heeft.
- De tuchtcommissie legt de schorsing op met een inhouding van wedde van 20 %. De tuchtcommissie benadrukt daarmee opnieuw de ernst van de feiten en bovendien is het redelijk dat [X.] gedurende de periode van de schorsing, het voordeel wordt ontzegd dat hij geen kosten hoeft te maken voor de uitoefening van zijn opdracht.

De Tuchtcommissie oordeelt derhalve dat de feiten zoals ze hierboven werden weerhouden gepast gesanctioneerd worden met een gehele schorsing van het dienstverband voor de periode van 7 maanden in te gaan op de dag van de mededeling van de beslissing van de Raad van Bestuur, met een gedeeltelijke inhouding van het salaris ten belope van 20 %.”

Aldus zijn alle feitelijke premissen waarop het tweede middel-onderdeel steunt verworpen, zodat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen waarom de opgelegde sanctie onevenredig zou zijn tot de vastgestelde feiten.

39. Het middel faalt in zijn beide onderdelen.

#### *VI. Anonimisering*

40. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoeker dat bij de publicatie van het arrest zijn identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

### **BESLISSING**

**1. De Raad van State verworpt het beroep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.**

**3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 december 2017, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| Geert Van Haegendoren, | kamervoorzitter, |
| Bruno Seutin,          | staatsraad,      |
| Bert Thys,             | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Tiny Temmerman,        | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Tiny Temmerman**

**Geert Van Haegendoren**